

לו

אלו נערות פרק שלישי כתובות

מסורת הש"ס

א מ"י פ"י מלכות
מזוהת ה"ו סמג
לפ"ק ר"ו
ב ב מ"י פ"ב הלכות
נניכה הלכה ד סמג
עשן פ"א טע"ח ח"מ סימן
ע"ג

מוסף רש"י

ד"ן ארבע מיתות. ד"ן
שמיס ארבע דוגמיות (וסמג
ה) פסוקת ע"ב שמיס
הדומה למתה שפא
מתיב"ב (סנהדרין ד"ג)
אר נוסף מן הגג. דומה
דסקילה דמתן בית הסקילה
היה גבוה שמי קומות אחד
מן המיב"ב לא דתתו כ"ו
וסמג ה) וכו"ו סנהדרין
ד"ג. או תורה דרשות.
א"י דרש"י נלפניו ומפ"ק
למלכות. ומתה מלכות
מתין את המלכות
והיה נמי ש"ק ב"ק
דלמתיב"ב פסוקת (וסמג
ה) או לפ"ק בא"ן
ע"ל. שד"ק להג"ו כ"ק
סנהדרין ד"ג. או מת
סנהדרין. מ"מ"ט. או מת
ח"י נגרוט (וסמג ה).

ד"ן ר' מיתות לא בב"א. וא"ת והא אמר כהשוכר את הפועלים
(כ"מ פנ:) כההוא דקופטוהו אע"פ שהיה חייב סקילה כשעלו הוא
וזכו נערה המאורסה ו"ל כשבעל נזו מחלה ואח"כ הוא דהוי בעולה
והרי הוא כהנא אל קשה דחזוין כמה עבדיינן ועודי עבודת כוכבים
שמיס על מיתות ויש לומר דע"ל
תשובה הקב"ה מיגל ולפעמים מות"ל
לנמי או זכות תולה לו ואינו נפרע
ממנו כחיי וכו' אחד דיני ממונות
(סנהדרין לו: ד) וס' דפרק והא בר
נחש הוא לפי שהחמיר עליו יותר:
וד שאב"א תרומה לאבי פטור.
ואוכל תרומה כשוגג והויד
במעילה לרבי דלמ"ד כמיתה (פסחים
דף ג'.) דחייב גזירת הכהונות הוא
וא"ל דלמ"ד דפטר חייב מיתות כ"ד
שמיס אי ר' נחוש"א ק"ל כרבי דלמ"ד
הויד כמעילה כמיתה אמאי תנא
בפרק כל שעה (פסחים דף ט"ו. וס')
דלמ"ד חמ"ן של הקדש כממע"ד י"ט
אומרים לא מעל ואמרין מאן י"א
רבי נחוש"א ק"ל הקנה והא כיון דגלי
רחמנא גבי הקדש דלא ש"ק קיס ליה
(א) דלא לא ק"ן און ק"ל אה"ן שמוע"ל
כהקדש א"כ כפסק נמי דליכא כרת
ליחייב ולא הוה לן לתימר דקיס ליה
דכרבה מיניה וכו"ל כמיתה דהקדש
דוקא גלי רחמנא דלא אמרין דהקדש
ליה כדרבה מיניה אלל התם דהוי
כפסק דליכא כרת לא גלי קרא א"כ
הא דתנן התם (ס' דף ל"א:) האוכל
תרומת חמ"ן כפסק כשוגג משלם ק"ן
וחומש כמזיד פטור מן התשלומין
ומפרש בגמ' כמזיד פטור דקיס ליה
דכרבה מיניה כרבי נחוש"א והשמא
כשוגג נמי ליטור משום כרת דפסק
דלפ"י כשוגג אמרין דקיס ליה כדרבה
מיניה כדלמתיב"ב לקמן בפירקין (דף
ל"ה) אלל ע"כ משום דגלי רחמנא
כמיתה דתרומה כשוגג דלא אמרין
קיס ליה כדרבה מיניה וכו"ה כי
ליכא כרת ולא אמרין דוקא כמיתה
דגלי גלי אלל כי ליכא כרת לא ו"ל
דשאי שוגג דתרומה משום דתשלומין

ד"ן ד' מיתות. עונש דוגמתי: נוסף מן הגג. דומה לנסקל שדומין
אותו מיתת הסקילה לאלך דגבוה ב' קומות היה כדלמתיב"ב כגמ"ר ד"ן
(סנהדרין דף מ"ה): היה דורספו. ארי מפילו לאלך והורגו כדריסה:
נחש מפיאו. והארס שורפו: נמסר למלכות. והן ממזוין ראשו
כס"ף כי כן דרך המומתין על ידיו
וזו היא מיתת ספי"ט: סרוני. אסכרל
והוא נגרוין. מל"ט: מן הא"ש הוא.
שהוא חייב מיתת כ"ד: ושמיס אני
אם פני והכרפי. למדנו שכלל כמקום
מיתת והולופה: ור שאלל כרומה.
כמזיד הוא מיתתה יד"י שמיס ולא
ככרת. כרת הוא חרעו וענשין דכמי
(ויקרא כ) עריס ידיו: לאכי פטור.
מתשלומין נקפא לפי מאסון יד"י
שמיס וכל אסון כמיתה בין כמיתה
בין ככרת: ולאכי פטור. כמיתה.
נהי נמי דמיתה יד"י שמיס פוטרת
מתשלומין אלל היכא דלכל תרומה
דגזילה מי מיתתה הא כיון דלגבה
קניה וחייב מתשלומין ואפילו מיתת
ומתמיב"ב נגפשו לא הוי עד דלכל
לה: שפמ"ו וכו'. דלא אלגבה
ולא קניה ולא מיתת מתשלומין אלל
כזלעמ"ו מתמיב"ב דמי היית מעיו
ולא דמי כולה וכהיא שעתא מיב
מיתה נמי איכא: איכעו ליה לאסדורה.
וכי לא להדורה כמיתה שעתא איכא
מזיק לה דראשון לאו מדי עבד ולא
נתיב לכהן כלום: ואי דלא מני
לאסדורה אמאי חייב. מיתה אנוס
הוא: ע"י פדוק. דאי נמי אסדורה
ממאסה ולא חויב כזלע"ס הלך מגול
לא גולה אמאי קא ממיתת ליה
כמתשלומין אהנח גרוט ומעיו הוא
שעתא חייב מיתה איכא: משקין של
פרומה. ולא דמחקר לשניה כמית
הכליעה אלל מכיון שמתנה למון
פ"י אימאסא לה ולא מיתת לאחויבי
משום גזילה דהא לא חויב למדי
אלל אהניית גרוט ומעיו מתיב
ומיתה ומתשלומין ב"ס כאלל:
וקרע

תורה אור השלם

ו. ואם העלם יעלימו
עם הארץ את עיניהם מן
האיש והוא כרתו
חורטו מלך לבדו
המית אתו ושפתי אני
את פני באיש הרוא
ובמשפחה והבחי אתו
ואת כל הגוים אחרי
לנות אחי השלך מקרב
עמם: ויקרא כ ד-ה

גליון הש"ס

ת"ס ד"ה ו"ו וכו' דרובא
לענין הגג. מתיב לו הא
להרוא אחת מן כבתי:
ע"כ ונלע"ו: ד"ה לא
ע"כ וכו' וכו' ס"ח ב"ן
דש"ן ב"ה ש"ה. ע"כ ב"ק
דף כ ע"כ פ"ד"ה הא
למיתה:

הגהות הב"ח

(א) ת"ס ד"ה ו' וכו' קיס
ליה כדרבה מיניה דלס:

לענין רש"י

(ב"ר) מ"מ"ט. דלף
שק"ס מ"מ"ט.